

Виживуть тільки пам'ятники

Оксана Гриценко

Дійові особи

Владика ПАВЄЛ, настоятель Києво-Печерської лаври

Пам'ятник Олександрю ПУШКІНУ, російському поету

Пам'ятник Георгію ЖУКОВУ, маршалу Радянського Союзу

Пам'ятник КАТЕРИНІ II, російській імператриці

Пам'ятник Григорію ПОТЬОМКІНУ, російському князю, фавориту Катерини

Пам'ятник Францу ДЕ ВОЛЛАНУ, голландському інженеру на службі Російської імперії

Пам'ятник ВОЛОДІ Дубініну, радянському піонеру-герою

Пам'ятник РАДЯНСЬКОМУ СОЛДАТУ

Сцена 1. Диво

Темна квітнева ніч за кілька днів після Великодня. Вілла Владики Павла в селі Вороньки під Києвом. Сумно схилившись у позолоченому кріслі, святково вбраний Владика осушує гранчак пасхального кагору. Кривиться, плюється і хреститься. Заїдає вино шоколадкою Альонка. Потім повільно встає і прямує до образів. З крехтінням опускається навколішки перед іконами, закочує очі, читає молитву.

ПАВЄЛ.

В тяжку годину уповаю на тебе, Госпаді.

Молю тебе за Русь нашу матушку, за Кіріла батюшку, і за себе грешного.

Умоляю, Госпаді, положи преграду зла і защіти мене, раба твого ізбранного, от цих окаянних СБУшників, Малюка з його кошмарною собакою.

От чорноротих журналістів, щоб у них всі камери побилися і мікрофони повсихали.

От європейських содомитів, щоб вони нас не іскушали.

От американських біолабораторій, щоб комарі їхні спідносни всі поїздохли.

От Епіфанія з його греками. Гамно таке руки свої до мосі Лаври тягне.

От раскольніков і перебежчиків.

От зглазу, порчі і уголовного преследованія.

Зроби щось, боженька, умоляю щоб мене зі святої обітелі не виселили та імущество не отобрали.

Бо мені луче вмерти чим отдати Лавру святу... і мерседес богом даний.

Пошли мені защітників, бо братія ця ні на шо не способна.

Ти ж бачиш, боженька, я в біді і весь руський мір наш в опасности.

Укропи церкви отжимають і контрнаступ починають...

Не сьогодні-завтра візьмуть наш святий і пріснопамятний Крим...

Владика Павел гірко плаче і голосно сякається у свою єпитрахиль. Раптом кімната осягається від спалаху метеорита. Павел біжить до вікна. Хреститься і витирає сльози.

ПАВЄЛ. Свершилось! Чудо! Отак от вами, гади! Паша слов на ветер не бросає.

Сцена 2. Махач за дуб

Ранок на початку літа. Ділянка степу на Кримському перешийку, де поміж кущів та чагарників стовбичить розлогий дуб. Під дубом на камені в елегантній позі дримає Пушкін. Прокидається, потягається, дістає кишенькове дзеркальце і бачить, що у нього блищить ніс. Безуспішно намагається його припудрити. Озирається і посміхається, побачивши дуб.

ПУШКІН. Ооо!

Пушкін встає, поправляє волани на сорочці, обтрушує штани, бере в руки книгу віршів Пушкіна. Граційно обходить дуб.

ПУШКІН. Ооо! (декламує)

“Как счастлив я, когда могу покинуть

Докучный шум столицы и двора

И убежать в пустынные дубровы...”

Його перериває голосне дзюрчання. Пушкін іде на звук і бачить у кущах Жукова, який із цигаркою в зубах мочиться на дуб. В кобурі у Жукова пістолет, за поясом граната.

ПУШКІН. Ооо! Що ви робите?!

ЖУКОВ. Поливаю.

ПУШКІН. Фуууу! Мерзенно. Фуууу! А чому це я, сонце російської поезії, говорю по-малоросійськи?

ЖУКОВ. А того що ти український пам'ятник. З натертим носом. Шо, вже забув, де тебе звалили, йбт?

ПУШКІН. Ооо! Навіщо ти, солдате, нав'яз мені ці гіркі спогади?! Біль стискає груди. За що?! За що?!

Пушкін сідає на землю, закриває голову руками. Жуков застібає ширінку, випльовує цигарку.

ЖУКОВ. Не ний, поет.

ПУШКІН. За що?!

ЖУКОВ. Тварі. Просто тварі. Мене. Маршала ССРСР. Мотузкою. За горло, бль. І хрясь! Мордою об асфальт. Йбт. А потім закинули на ЗІЛ і вивезли на смітник. Вонючий! І лежав я там, бль, між банками і пакетами. Більше року. Мені тільки дві бабки-комуністки цвіточки носили, погони протирали. І співали Катюшу, нах. А один мужик хотів фуражку відпилять. На металолом, бль. І це в Харкові! Я ж цей Харків (*трясе кулаком*) в 43му на карачках брав. Він же у мене отут-о (*трясе іншим кулаком*) був.

Жуков дістає нову цигарку, підпалює трофейною німецькою запальничкою, збуджено закурює. Витирає щось у себе на животі.

ПУШКІН. А я в Миколаєві сидів на камені. Споглядав шум і суєту. Мене й не помічав уже давно ніхто. Крім голубів. А тут, як злодія, серед ночі стягли і повезли в який сарай. Що за люди?! (*декламує*)

“Бесстыдны, злы, неблагодарны.”

ЖУКОВ. З хохлами треба жорсткіше. Я завжди казав, бль.

ПУШКІН. І лежу я в тому сараї, думаю що, “всьо дрянъ і гадость”. А потім спалах. І я встаю, розплющую очі, розправляю плечі, розпушую бакенбарди, виходжу із сараю і йду, йду, йду...

ЖУКОВ. Шось довго ти йшов.

ПУШКІН. Ну, пардон, ж я дворянин, незвичний до походів. А коляску з кучером ніхто мені чомусь дав.

ЖУКОВ. Іще коня на тебе тратить, сопліжуя (*кидає недопалок під дуб*).

ПУШКІН. Даруйте, ваш солдатський гумор недоречний. І припиніть мені псувати флору!

Пушкін вішає на дуб табличку “Дуб Пушкіна. Охороняється законом.” Жукова це злить. Він насуває фуражку на лоба і настовбурчує погони. Загрозливо підходить до Пушкіна.

ЖУКОВ. А ти чо сюди прийшов, інтелігент?

Пушкін граційно відходить за дуб. Жуков презирливо скидає охоронну табличку.

ПУШКІН. Прекрасна земля, пісенні люди. Але стільки ворожості, ненависті, пихи.

Жуков підходить ближче, Пушкін знову вчасно віддаляється.

ПУШКІН. І ця війна, а я за те щоби війну звати війною. Така жорстока, братовбивча, нелюдська.

Жуков знову наближається, а Пушкін знову відбіга.

ПУШКІН. Нащо було її розпочинати? Чого ви цим, воєнний, досягли?

ЖУКОВ. Ти чо сюди прийшов, лібераст?!

ПУШКІН. Навіщо ви ракетами по малоросам? Там же діти! І котики з собачками. Чому не можна поговорити, домовитися. У нас же мудрий народ. Народ-загадка. Народ-страждалець. Як я колись писав: *(декламує)*

“Любовь и тайная свобода

Внушали сердцу гимн простой,

И неподкупный голос мой

Был эхо русского народа.”

Тим часом Жуков підходить впритул до Пушкіна, кладе йому руки на плечі і починає трясти. Медалі Жукова загрозливо дзвенять.

ЖУКОВ. Востаннє питаю, йбт, – чога ти прийшов? Твоя бойова задача?!

ПУШКІН. Не знаю.

ЖУКОВ. Знаєш, бль!

ПУШКІН. Я поет – я описую війну. Я воєнний кореспондент!

ЖУКОВ. Брешеш, бль! Чого ти приперся на Кримський перешийок?!

ПУШКІН. Оспівувати природу Криму. Кипариси. Магнолії. Олеандри. І дуби. *(декламує)*

“Холмы Тавриды, край прелестный —

Я снова посещаю вас...”

ЖУКОВ. Назви свою задачу, шкура! Для чого тебе оживив цей поп?!

ПУШКІН. *(тремтячим голосом)* Нести оборону на зайнятій ділянці фронту. Не допустити просування укрів на територію Криму – серця нашої великої імперії. Третій Рим! Духовна цивілізація. Перемога-телевізор-майонез. За Росію-матушку, за царя-батюшку.

ЖУКОВ. Во! Розродився. Лейтенант Пушкін.

ПУШКІН. Я цивільний.

ЖУКОВ. Будеш лейтенантом. Завдяки успіхам у ідеологічно-просвітницькій сфері. Призначаю тебе політрукком!

ПУШКІН. Фу!

ЖУКОВ. Ти поняв? Не чую?

ПУШКІН. Так точно.

ЖУКОВ. Вільно. Я проведу рекогносцировку, а потім відійду он в ті кущі. Там у мене воєнна кімната. Поняв?

ПУШКІН. Та поняв.

ЖУКОВ. А ти тим часом шукаєш сокиру і рубаєш оцей от дуб. Він нам знадобиться для побудови укріпрайону. Ти поняв, йбт?!

Пушкін мовчки киває.

Сцена 3. Фальстарт

Ніч. Пушкін сопе під дубом, а Жуков бере старий радянський дипломат і рішуче видирається на пагорб. Там він озирається, всідається у траві, дістає з дипломата стару похідну рацію. Мудохається з дротами та коліщатками, починає говорити.

ЖУКОВ. Сніжок-Сніжок, я Ромашка. Прийом. Сніжок-Сніжок. Прийом, йбт. Не чую, бль. Сніжок! Я Ромашка. Венера в фокусі. Які магнітні бурі? Куди я попав? Ти Сніжок? Ти шо, забув кодову назву? Ну, йбт! Кізяк мені на лампаси!

Я в точці! Розгорнув польовий штаб. Проводжу огляд місцевості, наношу координати на карту. Комсомольці уже сюди висунулись? Якого, бль? Я під Ржев пуцу тебе і всіх цих бронзових комсомольців, вкритих корозією! Нікуди не рухатись без моєї команди. Нікуди, поняв?!

Це хто таке сказав, бль? Лютчик Чкалов? Так він лютчик, а я маршал перемоги! Відставить! Операцію зупинить, Чкалова на подвал. Током його! Шоб іскрив зіркою горящей! І без моєї команди нікуди! Сніжок, ти поняв, бль? Все, жди вказівок. *(вимикає рацію)* Мудак.

Сцена 4. Заколот

Наступний ранок. Жуков вилазить із кущів, закурює, насвистуючи “Катюшу”, любовно чистить свої медалі. Пушкін руками безуспішно намагається зламати дуб, потім злобно буцає його.

ЖУКОВ. Стидно дивитися, бль. Боець культурного фронту. *(презирливо спльовує)*

ПУШКІН. Сокири нема.

ЖУКОВ. Сокиру російський солдат повинен здобути в бою! Он чую їде техніка укропська. Штиняє НАТОм. Зайнять оборону!

Жуков з Пушкіним залягають у траві. На поле повільно виїжджає будівельна тачка, в якій сидить Катерина II і гигоче. Тачку тягнуть знесилені Потьомкін і Де Воллан.

КАТЕРИНА. Ну вмієш же ти, Гриша, розвеселити душу. Стоїть такий гордий, махає дрону і кричить йому: “Сударь, я плюю на вас!”

ПОТЬОМКІН. А шо мені, я ж бронзовий.

КАТЕРИНА. Ах-хах-хах!

ДЕ ВОЛЛАН. Платон Зубов теж був бронзовий, а дрон хуяк – і він тепер в куцах без голови.

КАТЕРИНА. Ах жаль Платонушку. Та бог з ним, він умнічав багато. Я рада, що дрон у Гришу не попав.

ПОТЬОМКІН. Я, матушка, баловень судьби.

ДЕ ВОЛЛАН. А я зара здохну і від нагрузки. Путан-де-бордель!

КАТЕРИНА. Давай без матів, Де Воллан, я ж дама. Ну, будь по-твоєму, француз ти хилий. Все, привал.

Тачка зупиняється. Жуков у траві зводить курок. Потьомкін з чималим зусиллям витягає Катерину з тачки. Де Воллан сильно хекає і обмахується своєю трикуткою.

КАТЕРИНА. Так он який ти, край полуденний. Блаженная моя Таврида! Бур’ян, сміття і павуки.

ДЕ ВОЛЛАН. Протитанкові їжаки і міни.

КАТЕРИНА. О Крим, діамант моєї царської корони, шо ж так ти захерів!?

ПОТЬОМКІН. Не сумуйте, матушка. Ви тільки виділіть рублі і буде тут на вашу честь Потьомкін-град. Трасу прокладу шестиполосну, баню поставлю, казино відкрию з аквадискотеками. На заздрість усім украм, туркам, піндосам і китайцям.

КАТЕРИНА. Ех, та баню збудувать любий дурак спроможний. А як це втримати...

ДЕ ВОЛЛАН. Во-во.

ПОТЬОМКІН. Не журіться, матушка. Катюша, душа моя царственна. Та у нас же ракет аналогов-нет! І нафти з газом як в болотах гязі. Я, князь Потьомкін Таврічеський. Я ж за вас, владичицю велику, зітру всіх ворогів як пудру на моїй перуці!

Потьомкін із Катериною починають пристрасно цілуватися. Пушкін вискакує з трави і біжить до них.

ПУШКІН. Владичиця! (декламує)

“Россия, бедная держава,

Твоя удавленная слава

С Екатериной умерла.”

КАТЕРИНА. Тьху на тебе, дурак! Я ще жива. Точніше знову ожила.

ПУШКІН. (декламує Потьомкіну)

“Когда Потемкину в потемках

Я на Пречистенке найду...”

ПОТЬОМКІН. Поет, не донімай! О, диви який носяра! Туристи натерли?

Пушкін тушується, а Потьомкін намагається схопити його за ніс.

КАТЕРИНА. Цить, Гриша! Не псуй нашу велику культуру.

Катерина подає Пушкіну руку, той її елегантно цілує.

ПУШКІН. Ваша величність, маю дещо вам сказати щодо тортур і полтів'язнів. Навіщо ви-самодержавці так люто з декабристами, з Болотною, з Навальним, з Ходорковським? З Політковською, Немцовим, Скрипалями і їх котом?

ДЕ ВОЛЛАН. Я, чесно кажучи, це теж не розумію. Се не па севілізе.

КАТЕРИНА. Це все суди і прокурори-держиморди. Завжди перегинають на місцях. До речі, а хто з силовиків прийшов? І де Ленін? Їх же так багато повалили, що ми могли би сформувати полк.

ПОТЬОМКІН. Так матушка, тут сталась заковика. Леніни організовано вийшли, співаючи інтернаціонал. Але, були затримані. Суворов, Невський і гусари схопили їх за те, що вони створили Україну. Ви ж з новою концепцією знайомі?

КАТЕРИНА. Ах точно! Ленінів на подвал! А Суворов з Невським чого не прийшли?

ПОТЬОМКІН. Так Ленінів охороняють. Їх багато.

КАТЕРИНА. Як завжди. Гігантська армія, але не знайдеш жодного плюгавого генерала готового Тавриду захищати.

ЖУКОВ. Попрошу!

Жуков вилазить із трави і рішуче прямує до Катерини.

ЖУКОВ. Я маршал Радянського Союзу, чотирижди герой, я брав Берлін і Будапешт. Ви в мене тут усі! *(показує кулак)*

КАТЕРИНА. О, гут-гут. Схилий но голову, лобзай мені руку. А потім ногу.

ЖУКОВ. Я маршал перемоги! Залізний лоб. М'ясник і Катафалк. Я, йбт, комуніст! І лапи супостатам я лизати не буду. А тут ще баба, німка, бль, командувати взялась. Во! *(показує дулю)*

КАТЕРИНА. Ахтунг! Путч! Вірні мої васали-фаворити, хапайте заколотника, роззбройте, в'яжіть, мочіть в сортирі!

Ніхто не рухається. Жуков наближається до Катерини.

ДЕ ВОЛЛАН. Пардон, я в туалет. *(кудись іде)*

КАТЕРИНА. Жуков, не переходь червоні лінії. Ти ще можеш відступити! Через твої заслуги перед державою і фронтом я тебе пробачу.

Жуков дістає пістолет, підіймає вгору, йде до Катерини.

ПУШКІН. Жуков, може не треба? Це ж розвал Росії.

ЖУКОВ. Мовчать, піхота-босота!

КАТЕРИНА. Все, тобі капут! Я, імператриця всеросійська, офіційно оголошую тебе зрадником, повелюю скувати в найміцніші кайдани, кинути в найтемнішу в'язницю, посадити на найбільшу пляшку з коктейлем Молотова і підпалити.

Жуков стріляє вгору. Пушкін падає, вдаючи непритомного.

КАТЕРИНА. Ааа. Гриша! Спасай! Мені кранти!

ПОТЬОМКІН. *(гризе нігті)* Матушка, я ж без зброї. Це будуть лише зайві жертви. Піду покличу когось на допомогу.

Потьомкін кудись біжить. Катерина кидає в Жукова своїм віялом. Той його хапає його ротом і переєризає навпіл. Далі Жуков бере Катерину за горло і починає душити.

КАТЕРИНА. Слухай, давай поговоримо. Еее. Я дам тобі все, що захочеш. Ну що ти хочеш? Боєприпаси? Еее. Нагороди? Ааа. Я знаю що – вагони-ешелони. Там будуть меблі, картини, килими, парча, сервізи, шовк і хутро, гобелени. Ще вилки-ложки срібні й золоті.

ЖУКОВ. Цього мало. *(але трохи ослаблює хватку)* Дешево барахло не зупинить наш похід справедливості!

КАТЕРИНА. Машинки пральні, пілососи. Міксери, блендери, мікрохвильовки. Еее. Так! Роботи! Роботи-прибиральники.

ЖУКОВ. Фігасє.

КАТЕРИНА. І все це дойче-якість. Як ти любиш! Гут-гут?

Жуков відпускає Катерину, вона голосно кашляє. На цей звук збігаються Потьомкін з Де Волланом. Пушкін приходить до тями, поправляє бакенбарди, пудрить ніс. Катерина приймає горду позу і все ще переляканим голосом робить заяву.

КАТЕРИНА. Імператриця в мудрості та далекоглядності своїй змогла спасти Росію і відвернути загрозу розбрату, кровопролиття і біди.

Пушкін аплодує.

КАТЕРИНА. В результаті переговорів за посередництва генерал-губернатора Мінського Картофана Хитровусого генерал Жуков...

ЖУКОВ. Маршал.

КАТЕРИНА. Маршал Жуков зберігає військо, рублі в сумках і отримує винагороду. За... За воєнні заслуги перед царицею і вітчизною...

ЖУКОВ. І компартією!

КАТЕРИНА. Хай буде. Жуков може поїхати до Картофана...

ЖУКОВ. Та мана я комарів ганять на болотах. У мене Білоруський воєнний округ вже оту-о *(жестом показує, де у нього той округ)*.

КАТЕРИНА. Або може продовжити службу на благо вітчизни із захисту святої нашої Тавриди від лютих укрів, нагло-саксів і піндосів. Під моїм. Еее. Поряд з моїм керівництвом. Буть тому велю!

ЖУКОВ. Ха!

Потьомкін, Пушкін та Де Воллан гаряче аплодують. Потьомкін подає Катерині букет свіжих польових квітів. Катерина з радістю його бере.

ПОТЬОМКІН. Браво, матушка! Як завжди всіх переграла!

КАТЕРИНА. Данке, данке.

ПУШКІН. Браво, імператриця!

ДЕ ВОЛЛАН. Шарман-шарман! Шампанського!

ПОТЬОМКІН. У мене трохи є в запасі.

Потьомкін біжить до тачки, але чує там якесь шурхотіння.

ПОТЬОМКІН. Ааа! Змія!

ЖУКОВ. Це Д-Р-Г! Пушкін, повзи–розвідай.

ПУШКІН. Не можу. У мене спина.

ЖУКОВ. Де Воллан? Марш!

ДЕ ВОЛЛАН. Я іноземець. Не вплутуйте мене в свою війну я просто інженер.

ЖУКОВ. От йбт.

Із кущів з'являється Володя Дубінін, підходить до Жукова, посилає йому піонерський привіт.

КАТЕРИНА. Ой, дитинка. Кляйне-кляйне.

ВОЛОДЯ. Піонер Володя Дубінін. Був звалений в Дніпрі. Прибув на місце дислокації для несення бойової служби.

ЖУКОВ. Будь готов!

ВОЛОДЯ. Завжди готов!

ПОТЬОМКІН. Хто це? Чия дитина?

ПУШКІН. Це ж піонер-герой. Красиво так помер.

ЖУКОВ. (до Володі) От молоток! Ти сам прийшов?

ВОЛОДЯ. Зі мною ще боєць. Рядовий. Невідомий. Якийсь невідомий солдат.

ЖУКОВ. Шо він робить?

ВОЛОДЯ. Риє окоп.

КАТЕРИНА. О! Браво-браво. Люблю моїх солдатів. Їх так багато і вони такі гарячі. Хоча, коні ще кращі.

Радянський солдат виходить з кущів з лопатою.

РАДЯНСЬКИЙ СОЛДАТ. Я не ваш солдат.

ЖУКОВ. Це наш красноармієць. Вільно.

РАДЯНСЬКИЙ СОЛДАТ. Ми з малим робимо бліндаж.

ЖУКОВ. Відставить бліндаж. Я ще не закінчив рекогносцировку, не затвердив план укріпрайону. Куди ви лізете без команди, тварі? Розстріляю!

РАДЯНСЬКИЙ СОЛДАТ. Та як скажете. Кину копать, піду курить.

ПОТЬОМКІН. А поки всім шампанського!

Катерина радісно плескає в долоні.

КАТЕРИНА. Люблю шампанське! Це ж наше, російське, з Пензи! По імпортозаміщенню.

ДЕ ВОЛЛАН. Бє.

Потьомкін йде до тачки взяти шампанського. І в цей момент по ній прилітає з Хаймерса. Всі падають на землю.

Сцена 5. Атака голубів

Поле в диму, крізь дим іде перелякана і потрьопана Катерина. Підходить до розбитої тачки. Ридає.

КАТЕРИНА. Потьомкін! Гриша! Як ти міг лишить мене саму в цьому проклятому степу?! Із цими варварами!

Біля тачки зі стогоном встає якась фігура. Катерина кидається на неї, пристрасно цілує та обіймає.

РАДЯНСЬКИЙ СОЛДАТ. Та харош уже, гражданка. І нашо ви смокчете мій автомат?

Катерина відскакує від солдата.

КАТЕРИНА. Фу, мерзота. Це ж холоп.

ПОТЬОМКІН. *(говорить з ями)* Матушка-государиня, я тут. Знайшов комфортний рів.

Катерина стрибає в той рів. Зажимає Потьомкіна.

КАТЕРИНА. А я вже думала, що ти мене покинув.

ПОТЬОМКІН. Та вас покинеш, матушка. Ви ж ФСБ пришлете з "Новічком".

Потьомкін з Катериною голосно любляться. З-за дуба дружно вилазять Пушкін та Де Воллан.

ПУШКІН. (декламує)

“Довольно битвы мчался гром,

Тупился меч окровавленный...”

З-під землі відкопується Жуков, обтрушує погони. Пушкін бачить його, спершу не впізнає і лякається.

ПУШКІН. О божечки! Біс лізе з-під землі.

ЖУКОВ. Шо, салаги, не чекали? У нашій армії копати – це головна воєнна хитрість. Ми риємо окопи непомітно і постійно. Ми армія-черв`як, армія-кріт! Ти, Дерібас-Барабас, копать вмієш? Бо чую зара знову прилетить.

ДЕ ВОЛЛАН. Я Де Воллан. Дерібас залишився в Одесі.

ПУШКІН. Пішов проти системи?

ДЕ ВОЛЛАН. Сказав нам – кель резон мені іти в той Крим. Мене в Одесі досі люблять. Я від вас сепаруюся. Адью.

ПУШКІН. Може, він хоче знову на п`єдестал. Он давні римляни робили статуї зі зйомними головами. Змінилися герої – прикрутили нові голови. От як думаєш, що там поставлять замість нас?

ДЕ ВОЛЛАН. Мені однаково. Я хочу додому.

З рову кричить Катерина.

КАТЕРИНА. Де Воллан, іди до нас! Самодержиця тебе бажає.

ПОТЬОМКІН. Де Воллан, чого завжди усе я сам?

ДЕ ВОЛЛАН. Пардон, я не готовий терпіти цей харасмент. Я інженер, фрілансер. Я можу звільнитися й піти.

Катерина з Потьомкіним вилазять з рову.

КАТЕРИНА. (до Де Воллана) Куди ти підеш, шваль? Ти з рук моїх їси вже 20 років!

ЖУКОВ. Ніхто не піде із поля бою. Стояти будем насмерть, нах. Тим більше, он шось летить.

Всі схвильовано вдивляються в небо.

ПУШКІН. Це ракети?

РАДЯНСЬКИЙ СОЛДАТ. Більше схоже на дрони.

ПОТЬОМКІН. О боже! Це ще гірше. Голубиини!

Всі з вереском шукають схованку, стрибають хто куди. В небі голосно пролітає згряя голубів і щедро розкидає послід.

ЖУКОВ. Ну шо, бль? Всі живі?

ПОТЬОМКІН. Мені попало на сюртук.

КАТЕРИНА. От люблять вони тебе, Гриша. Ще більше ніж я.

Злий Потьомкін встає, обтрушується, бере якусь палку і грізно нею махає.

ПОТЬОМКІН. Це знову він. Я знайду того голуба. Я йому таку купу наваляю!

ПУШКІН. *(до Де Воллана)* Шо з ним? Якийсь припадок?

ДЕ ВОЛЛАН. Він коли ожив, то поклявся знайти голуба, який з нього знущався в Одесі і обісрати.

ПУШКІН. Фу! Це не достойно князя.

ПОТЬОМКІН. А шо, мені його викликати на дуель? Ти, Пушкін, знаний дуелянт!

ЖУКОВ. Не ний, Потьомкін. Голубів-диверсантів ми зара задвохсотім.

Жуков дістає з-за пояса гранату і жбурляє її куди-попало. Граната падає в дуб, вибухає і розвалює його на шматки.

ПУШКІН. О ні! За що губить природу!

ДЕ ВОЛЛАН. Та бог з ним з дубом. Страшніше, що у нас воєначальник довбойоб.

ПУШКІН. Все я пішов. Не можу! Мені тут не місце.

ЖУКОВ. Стоять!

ПУШКІН. *(декламує)*

“Молчи, бессмысленный народ,

Поденщик, раб нужды, забот!

Несносен мне твой ропот дерзкий...”

Коротше, я релокуюся. Мене чекає Грузія, Туреччина, Ізраїль. Або, навіть Німеччина, якщо пощастить. Там скрізь мене читають і цінують.

ДЕ ВОЛЛАН. О, кель дебіль. Тебе там кенселять уже.

Катерина гордо виходить зі свого укриття під ручку з Потьомкіним.

КАТЕРИНА. Во-во, Пушкін. Вгамуй свій пил. Нікому ми в Європі не потрібні. Нас там не люблять, бо заздять нашим природним багатствам і духовній величі.

ДЕ ВОЛЛАН. Це я піду. Адью.

ПОТЬОМКІН. Куди ти підеш, жабоїд?

ДО ВОЛЛАН. Рибоїд! Бо я голландець! Я інженер, мости будую, дороги і міста. Я будував Миколаїв і Одесу не для того, щоб їх тут нищив цей ось гамадрил. *(киває на Жукова)*

ЖУКОВ. Шо він сказав?

ПОТЬОМКІН. Ти нормальний, Де Воллан? У тебе ж тут бабло, контракти, житло, дівки і громадянство всеросійське. Від самодержиці дароване тобі.

ДЕ ВОЛЛАН. Жерар Депардье зміг і я зможу!

Де Воллан знімає трикутник, робить легкий реверанс Катерині і йде вглиб Криму. Жуков дістає наган, цілиться йому в спину.

ЖУКОВ. Розстріляю гада! За родину! За Сталіна! За рускій мір, об який ти, падла, витер ноги!

КАТЕРИНА. Облиш його. Нехай іде корисний ідіот. Наші люди за ним приглянуть і в Голландії. *(кричить)* Ти мідіями там не подався, ренегат!

ЖУКОВ. А бліндажів проект хто зробить? Хто все збудує, йбт? Пушкін?!

ПУШКІН. Дуже смішно.

ПОТЬОМКІН. Я зроблю, я все тут знаю. Я князь таврічеський! Володар цієї землі.

КАТЕРИНА. Кради помірно, Гриша, умоляю. Ми й так під санкціями.

ПОТЬОМКІН. Ну, матушка, от чим я заслужив таку от недовіру? Оцей лібераст *(вказує на Пушкіна)* від вас в Європу тікати зібрався. А вірний державник Потьомкін має на проектах економити кожен рубль...

Катерина йде обійняти Потьомкіна, але він вивертається і сердитий йде в туман. Потім біжить назад.

ПОТЬОМКІН. Голуби!

Всі знову з криком ховаються. Жуков стріляє в повітря, але не влучає. Згряг голубів швидко і маневрено пролітає, обдаючи послідом голову Потьомкіна, віяло Катерини і жуківський пістолет.

ЖУКОВ. По самому цінному вгатили! Серед нас є коректировщик.

З туману видніється якась фігура, і це викликає паніку.

КАТЕРИНА. Нас оточують. Гриша!

ПУШКІН. Я здаюсь. Мене мобілізували.

ЖУКОВ. Я знав! П'ята колона видала себе!

Жуков наводить пістолет то на фігуру в тумані, то на Пушкіна.

РАДЯНСЬКИЙ СОЛДАТ. Не стріляйте! Це Володька.

З туману дійсно виходить втомлений і брудний Володя Дубінін. Віддає честь Жукову.

ВОЛОДЯ. Служу Радянському Союзу і пролетарському інтернаціоналу!

ЖУКОВ. Вільно піонер. Ти всім примір!

РАДЯНСЬКИЙ СОЛДАТ. Малий, де ти ходив?

ВОЛОДЯ. Та я хотів додому, я ж з Керчі. Це ж там я в катакомбах партизанив, потім на міну наступив і став героєм. Ну, а зараз думав пошукать своїх, хоча б могили їх. А потім почув крики, вибухи, команди генерала. Ну, і подумав шош, пора назад. А то посадять. Я ж солдат.

РАДЯНСЬКИЙ СОЛДАТ. Ну й дурак.

Радянський солдат обіймає Володю, а потім вручає йому лопату. Жуков вирушає в польовий штаб, Катерина іде з Потьомкіним в кущі зняти стрес. Пушкін сідає на тому, що залишилось від дуба, і щось натхненно пише у блокнот.

Сцена 6. Операція звернула не туди

Ніч, всі сплять, і тільки Жуков дереться на пагорб зі своїм дипломатом. Як і раніше, він витягує звідти рацію.

ЖУКОВ. Сніжок-Сніжок, я Ромашка. Прийом. Прийом.

З рації його оглушає пісня The Beatles. Жуков відсахується, спльовує.

ЖУКОВ. Та шо з тим глонасом, йбт. Знову англічанка гадить.

Сердито крутить коліщатка. Пісня затихає.

ЖУКОВ. Ромашка на проводі. Сніжок, мать твою за кобуру! Венера готова, чекає Амура. Як поняв? Повторюю для тупих: Венера запрошує Амура. Можна двох. Ти досі не вивчив пароль, йбт! Та я тебе оцинкую!

Кажу все готово. Можеш запускать Амура. Який Воронеж? До чого тут Воронеж?! Пускай на Крим! На перешийок давай! Які матроси з Потьомкіна? Та я пересаджу

їх на крейсер Москва! Розвертай машини! Направляй Амура на Крим. А то я тобі
століпінський галстук із телефонного дроту сплету!

*Жуков сердито кладе рацію. Знімає фуражку, витирає піт. Дивиться на зоряне
небо.*

ЖУКОВ. Скоро, йбт. Скоро.

Сцена 7. Розходимося

*Місяць не минув даремно. На місці дуба стоїть блокпост із будкою охорони та
бліндажем. Навколо вирито рови. Із землі стирчать “зуби дракона”. Ранок. В
бліндажі хтось хропе. А Пушкін лізе через кущі, обповзаючи блокпост. Його
зупиняє голос солдата із ближніх кущів.*

РАДЯНСЬКИЙ СОЛДАТ. Хто там?

ПУШКІН. Шшшш. Буль-буль-буль. (декламує)

“Чуть слышится ручей, бегущий в сень дубравы,

Чуть дышит ветерок, уснувший на листьях”

РАДЯНСЬКИЙ СОЛДАТ. І не надоїло тобі, Пушкін, ночами пузом кущі ламати?

ВОЛОДЯ. (теж з кущів) Скільки вже можна, Пушкін? Ти дістав!

*Пушкін сердито встає, обтрушує сюртук. Солдат і Володя теж встають з-за
кущів.*

ПУШКІН. А чому ви не на блокпосту стоїте?

РАДЯНСЬКИЙ СОЛДАТ. А сам там стань?

*Солдат підходить до блокпоста, легенько його штовхає і картонна
конструкція завалюється.*

РАДЯНСЬКИЙ СОЛДАТ. Це ж потьомкінський блокпост. Із гімна та решток дуба. І
сторожова будка потьомкінська, і рови в 20 сантиметрів глибиною, і “зуби дракона”
падають від вітру, як від карієсу.

ВОЛОДЯ. Потьомкін коли останній транш отримав, три дні з Жуковим із бліндажа
не вилазив. Обмивали федеральний проект.

ПУШКІН. Облиште! Я не лізу у ваші воєнні справи. Я поет. У мене культурний
фронт! Слухайте, бійці, а давайте я зараз тихо піду, а ви скажете, що мене
вिकрала ДРГ?

ВОЛОДЯ. Не можна.

ПУШКІН. А скажіть, що я поїхав на гастролі. По системі “Шлях”...

ВОЛОДЯ. Товариш Жуков нас розстріляє.

ПУШКІН. Ну я не виживу у вашій клітці! Я не готовий бачити цей бруд. Кров, дідовщину, бридкі манери, матюки. Я пацифіст! НЄТ-ВОЙ-НЄ!

З бліндажа вилазить сердитий Жуков.

ПУШКІН. *(декламує)*

“И вдруг растрепанную тень

Я вижу прямо пред собою,

Пьяна, как в самый смерти день,

Столбом усы, виски горою.”

ЖУКОВ. Шо за йбт?

ПУШКІН. Ви подивіться, фельдмаршале, на оцей блокпост! Покрали все від гвіздка до танка. У нашої бензоколонки з ракетами скоро не залишиться ні бензину, ні ракет.

ЖУКОВ. Чого ти паніку розводиш, інагент! Блокпост стоїть, просто в горизонтальному положенні. Працює в штатному режимі.

ПУШКІН. Ну добре, я скажу. Я їду. В Африку. На історичну батьківщину. У мене карта ефіопа. Показать?

ЖУКОВ. Засунь її собі... в Дубровского дупло. І запам'ятай: з російського громадянства виходять тільки уперед ногами.

До них підходить розхристана і зарьована Катерина.

ПУШКІН. Я все сказав! Я їду.

КАТЕРИНА. Гриша десь пропав. Генерал, він у тебе?

ЖУКОВ. Я маршал, бль, чотирижди герой ССРСР. І я сам твого Потьомкіна шукаю щоб відправити цю гниду під воєнний трибунал. Він у мене взяв паливо ракетне під розписку заправить станцію Луна-25. Яка недавно приземлилась мордою об місяць, нах.

КАТЕРИНА. Значить таки Гриша пішов мститися голубу. Записку залишив, що це справа честі. Пішов мій милий, у серці коле. І знову я голодна. Солдат, дай щось пожрать.

Катерина бере у Радянського Солдата сухпайок, сідає на залишки від блокпоста і починає наминати тушонку з галетами.

ПУШКІН. Імператрице, давайте без прилюдій. Я йду від вас. *(декламує)*

“Товарищ, верь: взойдет она,
Звезда пленительного счастья,
Россия вспрянет ото сна...”

КАТЕРИНА. Пушкін, у тебе дача під Москвою. І четверо дітей. Це без позашлюбних. Лахудр твоїх я навіть не рахую.

ПУШКІН. В житті є речі важливіші! Я все почну із чистого листа.

КАТЕРИНА. Ну-ну, давай. Коли шо, твоя вілла в Італії заарештована. А дача під Москвою поки ні.

ПУШКІН. Ну матушка! Я розумію, що вам важко. Але, зрозумійте ви мене! Я не політик. Росіяни ніколи не вміли вести хитру політику, бо занадто чесні і порядні для цього. Я знаю, Україна – це для вас екзистенційно. Тепер ще й Крим, Таврида наша, під загрозою. І неважливо, що я думаю, і в що я вірю. Я вас розумію!

КАТЕРИНА. *(з напханим ротом)* Ну, де ж ти дінешся.

ПУШКІН. Війна – це бруд, я проти воєн я за мир. Та що я можу, я ж лише поет. Всієї правди ми ніколи не пізнаєм. І шо таке та правда? Все неоднозначно. Скрізь мета-модерн.

Але, благаю, відпустіть! Я тут скисну! Мені потрібен простір. *(декламує)*

“Под сенью липовых аллей

Он думал в охлажденны леты

О дальней Африке своей”.

КАТЕРИНА. *(з напханим ротом)* Не можу, Сашуня, не можу.

ПУШКІН. Ну чому?!

КАТЕРИНА. Голод. Весь час цей голод. Їм-їм і не можу наїстися. Боки стирчать, щоки звисають. Я ж не проста імператриця, я російська імперія! Найбільша в світі я, а мені все мало.

В 90-х я он схудла так, що тоді ледь не подохла. Стільки всього втратила. Чечня он по швам тріщала, Казань бурлила, Тува казилася. А я ж уже не молода. На щастя, нафта й газ мене підлікували. Орли наші охранны крила розправили, кому треба очі виклювали, пір'я видерли. Набралася я сил, пішла знов кусать.

Гризонула у грузинів, пожувала в українців, сирійців трошки покусала. Білорусів проковтнула, хоч той Картофан – жук токсичний. Нічого, перетравлю, і не таке було. Он скільки нової землі торік поїла, нових людей. Хоч би все те втримать, бо бува підтошнює. А не повіриш, знову я голодна. Бо мені щоб жить, Саня, треба вшир рости. Такий от парадокс!

ЖУКОВ. А я завжди западав на огрядних жінок. Люблю пірнати у хвилях, а не битися об скелі.

КАТЕРИНА. *(грайливо покусує Жукова за погон)* Мій же ти Кутузовчик, Суворовчик і Шойгуйчик. Стій охороняй мої простори неозорі, а я піду за Гришкою малохольним поки він не спустив усю казну на свою голубину вендетту. Пушкін, до мене!

ПУШКІН. Ну я вам шо, собака?

КАТЕРИНА. Пушкін, сидіти.

Пушкін присідає. Катерина вилазить йому на плечі, хляскає віялом по вухах зі словами "но". Пушкін іде.

ЖУКОВ. Ах, шо за баба, йбт!

КАТЕРИНА. *(тихо до Пушкіна)* Не ний, Саня. Ми цього пітекантропа скоро засмажимо. Бо землям моїм нема краю, а образам терміну давності.

ПУШКІН. Гуманіст в мені обурюється, але громадянин каже вам так.

Пушкін з Катериною зникають вдалині.

ЖУКОВ. Лади, братки, беремо автомати, лопати, штик-ножі і йдемо брать он ту от висоту.

ВОЛОДЯ. Так там арта.

ЖУКОВ. Ти шо, не піонер? Для чого родіна тебе ростила? Кормила-поїла, в школі учила. Це твій священний борг, пацан.

РАДЯНСЬКИЙ СОЛДАТ. Я не піду.

ЖУКОВ. Шо, бль?

РАДЯНСЬКИЙ СОЛДАТ. Точніше я піду. Але не так.

Солдат збирає свою торбу, кидає туди зброю та їжу і по-похідному вирушає в дорогу на українську сторону.

ЖУКОВ. Ти куди попер?

РАДЯНСЬКИЙ СОЛДАТ. Я пам'ятник. Я капсула пам'яті. Але, якої пам'яті? Про що? Я пам'ятник червоноармійцям, з Меморіалу слави. Стояв я у Вінниці біля поховань семидесяти радянських солдат, переважно невідомих. І був там список шести тисяч вінничан, загиблих у Другу світову. Я один з цих загиблих – під Києвом, Ржевом, Корсунем, Львовом, Берліном. І тут, в Криму. Я мільйони безіменних, непохованих, незнайдених, забутих. Я родом з України. І от скажи мені – якого хуя я з нею тут воюю? Коротше, йду я до своїх.

ЖУКОВ. Стоять! Скотина! Тварь остання! Ренегат! Та я тебе згною!

Солдат розвертається і підходить до Жукова, який тримає його на прицілі, тисне на гачок. Але пістолет лише клацає, закінчились патрони. Солдат підходить до нього зовсім близько. У Жукова на пузі стає видно напис "Кат".

РАДЯНСЬКИЙ СОЛДАТ. Уже згноїв! Спалив, розчавив і пустив на дно. Я з тих чорнопіджачників, яких ти у 43-му кинув форсувать Дніпро. Ти пам'ятаєш?

ЖУКОВ. Та шо я, нах, архів НКВДшний усіх вас пам'ятать?

РАДЯНСЬКИЙ СОЛДАТ. Ми чорні свитки, селяни з берегів Дніпра. Коли війська твої наші краї "звільняли", ви нас хапали, давали цеглу замість гранат і так в атаку гнали. Ми навіть не штрафбат. В штрафбаті була зброя. Ми гинули усі.

Це тобі за чорнопіджачників (*б'є Жукова в морду*).

Це за заградотряди (*знову б'є*).

За розстріл сімей солдат, що здалися в полон (*б'є Жуков падає, але потім встає*).

Це за те шо зробив нас, своїх солдат, мародерами і гвалтівниками (*ще раз б'є*).

А це ось на закуску – за операцію "Сніжок" (*б'є так, що Жуков харкає кров'ю і не може встати*).

Володька, йдем зі мною. Ти ж теж із України. Якого тут тобі сидить?

Володя Дубінін розгублено дивиться то на солдата, то на Жукова.

ЖУКОВ. Володька, синок, хоть ти нас не здай. Родіна у нас одна. І дуже мстива. Ти ж піонер-герой, маєш розуміть.

РАДЯНСЬКИЙ СОЛДАТ. Заткнись, паскуда, бо щас тебе доб'ю.

ВОЛОДЯ. Іди, солдат. А я залишусь. А то мене посадять.

РАДЯНСЬКИЙ СОЛДАТ. Ти смерті боїшся менше ніж тюрми?

ВОЛОДЯ. Це моя країна, рідна моя імперія. Союз-Росія-піонерія. Я розумію, що це ми напали і що мене вважають тут загарбником. Але, шо ж я можу? Я маленька людина. Якщо керівництво вирішило, що війна потрібна, значить вона потрібна. Впряглися в цю війну, тепер якось треба тягнути.

РАДЯНСЬКИЙ СОЛДАТ. Дурак я був, шо колись тебе жалів.

ВОЛОДЯ. Слиш ти, іди давай, чотирьохсотий. Бо застрелю!

Радянський солдат прямує на українську сторону. А Володя Дубінін іде піднімати побитого Жукова.

Сцена 8. Виживуть тільки пам'ятники

Владика Павел втомлено шкандибає, опираючись на свій митрополичий посох. На нозі у нього покоцаний електронний браслет. Він підходить до залишків блокпосту, біля якого Жуков видає гранати Володі Дубініну. Павел всідається на якісь дрова, сильно хекає.

ЖУКОВ. Приперся, бль. Духовний пастир.

ПАВЕЛ. Сили небесні, шо я пережив! І судили мене, і сажали мене. І в больницу поклали мене, а з больницы я вже втік. Щоби прийти до вас. Блиск куполів та дзвін колоколів каноніческої церкви-матушки був мій орієнтир.

ЖУКОВ. Пішки прийшов?

ПАВЕЛ. Я шо дурак? У мене ж мерседес. Я його там в посадці припаркував.

ВОЛОДЯ. Благослови, батюшка, на подвиг. Іду в атаку я.

ПАВЕЛ. А шо вас тільки двоє? Де все воїнство? Я ж цілу ораву оживив.

ЖУКОВ. Чо це двоє? Володька сам піде, він штурмовик. Я маршал, я не ходжу в атаку. А решта де, то не твоє собаче діло, а наша воєнна тайна, нах.

ПАВЕЛ. Та ладно. Я людина духовна. Мені война вопше богопротивна. Підходь, дитино, я тебе благословлю.

Владика Павел урочисто підводиться. Володя стає перед ним навколішки, а Жуков з недовірою стає за Володьою.

ПАВЕЛ. До нас прийшла Вавилонська блудниця. Царство брехні, гордині, безмірної наживи. Ви мабуть поняли, шо я говорю про Англію. Всі думають, шо це Америка, но це все Англія, я точно знаю. І вона, блудниця, стравила один народ напасти на самого себе і ракетами закидать. І весь блуд світу, який погряз в гріхах, в очередной раз розгрібає хто? Російський солдат-красноармієць.

ЖУКОВ. Шо ти мелеш, поп? Про німок – це все брехня і провокація, нах.

ПАВЕЛ. Та ти дослухай до кінця, а потом кричи! Розгрібає весь цей кошмар простий солдат-страждаець, солдат-богоносець. Якщо ти, Володя, не зробиш цю грязну роботу, то ніхто ж її не зробить, ніхто Русь-матушку не зашистить. Короче, благословляю тебе на війну. Іди в атаку з богом.

Владика хрестить Володю, той цілує хрест і піонерський галстук. Потім повільно з автоматом наготові йде в туман.

ПАВЕЛ. (до Жукова) Я понімаю, шо ти так звик. Ну баби щас стільки не рожають. Шо ти будеш робить, коли його уб'ють?

ЖУКОВ. Не сци. Володька – то лише приманка для укропів. Ношу у цьому дипломаті я наш стратегічний план “Сніжок”.

Жуков дістає свій дипломат, відкриває, щось в ньому клацає. Владика Павел заглядає йому через плече.

ПАВЄЛ. Це щось про наркотику? Давай я окроплю водичкою святою?

ЖУКОВ. Тільки поспробуй. Поламаю руки і бороду порву. “Сніжок” – це був апогей моєї воєнної кар’єри. Про Тоцький полігон у 54му ти чув?

ПАВЄЛ. Це ти про ядерну бомбу?

ЖУКОВ. Ядерну бомбу кинуть може любий мудака. А я її підірвав у небі на висоті 350 метрів. Під нею поставив клітки зі звірами. Прогнав по полю 45 тисяч солдат на танках. А потім іще зеків в халатах із паперу, щоб вони перевірили наслідки і заміряли радіаційний рівень. А там таке було, нах! Земля під нами задвигтіла як на морі хвиля. І стала рівна, ніби свіжа рілля. На ній валялись лиш маленькі камінці. І тіла, тіла, тіла...

ПАВЄЛ. І що це вам дало?

ЖУКОВ. Безцінний досвід – що армія після ядерного вибуху наступати вже не хоче. А тут у нас проблема – укропський контрнаступ. Солдат не вистачає. Так що ми робимо?

ПАВЄЛ. Ти хочеш підірвати ядерну бомбу?

ЖУКОВ. Не тільки я. Це спільна операція. Два чекіста з Києва, точніше пам’ятник їм, намутили бомбочку зі старих запасів. Надіюсь, що вона на складі не згнила.

Жуков говорить в рацію.

ЖУКОВ. Сніжок, сніжок. Прийом. Чого мовчим?

Владика Павел намагається вирвати рацію у Жукова із рук.

ПАВЄЛ. Е! Ти що, воєнний. А наслідки? Тут же безлюдно стане після бомби!

ЖУКОВ. А мені що? Я пам’ятник, я бронзовий. Ми виживем! Моя задача – не пустить укропів в Крим. А що з тим Кримом буде мені пох. І НАТО туди після такого фіг піде.

ПАВЄЛ. Стопе! А я ж не бронзовий! Я не підписувався на цей дурдом. Вопше не поміаю, чого бог таке позволив.

Павел вириває у Жукова рацію і відбіга з нею від гріха подалі. Жуков встає і повільно йде до нього. Його очі і медалі кровожерливо горять.

ЖУКОВ. Наш рускій бог, він такий. Великий і нещадний. Безмежний. Неосяжний. Злопам’ятний. Кривавий і всевладний.

Я бог війни. Я хаос. Меченосець!

Я маршал С-С-С-Р. Георгій я, Побєдоносець.

І я прийшов на виклик твій, тупенький пастир-поводир.

ПАВЄЛ. Поводир у тебе в штанях! А я Владика! Я тебе оживив, ідол сумашедший, я тебе і утихомирю.

Владика Павєл падає навколішки, молитовно складає руки, дивиться в небо.

ПАВЄЛ. Господі, почуй мене, раба свого грешного. Уразуми пам'ятник Жукову, тварь цю бронзову. Направ його на путь істинний – щоби він не робив глупостей і не підривав ту біснувату бомбу.

Жуков підходить до Павла, вирива у нього з рук рацію, дає підзатильника і спокійно йде. Павєл обурено встає.

ПАВЄЛ. Ах ти так, скотина! Ну щас я тобі такого намолю, потом не жалуйся.
(*складає молитовно руки, підводить очі до неба*)

Господи, запутався я, беру свої слова обратно. Верни назад, умоляю, своє чудо із падшими страхіттями, які колись були пам'ятниками. Вони нам тільки проблеми создають. Руки грішні їх колись поставили. Скинули їх, так їм і нада. Нових поставлять, а старих накажуть. Як пам'ятник Столипину-вішателю в Києві повісили, так і Жукова уже давно пора.

Проклинаю вас пам'ятники, нечисті повні. І перш за все бронзового Жукова. М'ясника і душогуба. Ідола проклятого. Анафема! Анафема! Ана-а-а-фема!

Від прокльонів у Жукова уповільнюються рухи і починає смикатися голова. Але, він дістає з дипломата якусь ікону і грізно повертається до Владика Павла, тримаючи її над головою.

ЖУКОВ. О блаженна мати Матрона Московська, душею на небесі перед престолом божим предстоящі, бль. Тілом же на землі спочівающі. І данною тобі свише благодатію разлічнїя чудеса істочающі.

Заткни цього попа, нах. Відбери у нього сан, мерседес і хату у Вороньках. Кинь його на зону, йбт, а ще краще в Росію-матушку відправ по обміну пленними. Хай там, бль, нажреться благодаті по саме німагу!

Сила Матрони Московської збиває Павла з ніг і він зі стогоном валиться на землю. Жуков загрозово підходить добити його своїм дипломатом. Але, Владика намацує у таємній сумочці схованій під електронним браслетом пляшечку священного єлею і бризкає нею Жукову в очі. Жуков кричить. Владика Павєл дістає з кишені рясцї пластикову пляшку, хвацько скручує з неї бульбулятор, крапає туди єлей, хреститься, підпалює, вдихає дим і обдуває ним Жукова. Жуков корчиться, кричить і падає.

ПАВЄЛ. На тобі маселко з мощей Антонія Печерського! Він вашу Матрону, курву болотяну, одною хапкою здуває як пил з іконостасу. Згинь совєцький біс! Ібо я владика, нах!

Несподівано лунає вибух і Павєл пригинається як його навчили в СІЗО на курсах першої допомоги. Обрежно підніма голову. Поряд лежить непорушний Жуков. Неподалік щось димить.

ПАВЄЛ. Ай-яй-яй-яй-яй. Не встиг. Чекісти-тварі таки кинули бомбу окаянну. Мені хана. І це моя вина. Моя гординя спалила Крим.

Схлипуючи, Владика встає, прикриває обличчя полою рясц і йде до епіцентру вибуху, бо що йому вже втрачати. Бачить там кам'яні шматки Володі Дубініна.

ПАВЄЛ. Ех, Володька-Володька. Це він знову на міну став. Шош. Така от карма. (пауза) І значить це не бомба, а міна! (радісно підскакує) А шо ж той Жора-чорний маг?

Владика біжить до Жукова, бачить що той лежить без ознак життя. Буцає його, хапається за вдаряну ногу, потім переможно сідає на Жукова.

ПАВЄЛ. І шо ж тепер? От так питання. Куди податися мені і що робить? Я свій серед чужий, чужий серед своїх. І як понять, де тут свої. Кругом опасно. Із Києва утік я хитромудро, мабуть мене шукає СБУ? Малюк і ця його собака. Поїхати в Москву як варіант. А раптом там вже знають, шо з пам'ятниками тут я намутив? Матрону побідив, обматерив. А ці ж злопам'ятні такі, шо ну їх в баню. Дадуть кагору з Новічком, в Сибір відправлять комарів кормить в далекий скит.

Ой боже, шо ж мені робить? Кругом враги! (запитально піднімає очі до неба) Придумав! Піду на фронт. Смиренно як звичайний капелан. Інкогніто. Мені уже за 60. В атаку, бог дасть, не пошлють. Війна все спише. До того ж, я принесу в дарунок цінний їм трофей!

Він підходить до Жукова, дістає з кишені рясц пилку по металу і відпилює у пам'ятника фуражку. Дістає з кишені віночок, одягає його по верх свого клобука і, взявши під руку мідну фуражку, шурує у бік українських військ.

Київ, жовтень 2023

П'єсу створено в рамках IV Лабораторії НСТДУ.